

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.I.35.183/2014/5.szám

A Kúria a Hajdu és Menyhei Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Radnai Éva ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Ovárdics János jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. szeptember 30-án kelt 2.K.29.922/2013/18. sorszámú, 22.sorszám alatt kijavított jogerős ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í té l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.29.922/2013/18. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2003-2007 évekre személyi jövedelemadó /szja/ adónemben, 2005-2007-re százalékos egészségügyi hozzájárulás /eho/ adónemben bevallások utólagos vizsgálatát végezte, melynek eredményeképpen 2009. augusztus 19-én meghozott elsőfokú határozatával a felperes terhére összesen 106.945.287 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, továbbá adóbírságot, késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes fellebbezése nyomán eljáró alperes 2279207933 számú határozatával az elsőfokú határozatot az indokolás kiegészítése mellett helybenhagyta. Rögzítette, hogy a vizsgált években a felperes vagyongyarapodásával a megszerzett jövedelmének együttes összege nem állt arányban, ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1)-(3) bekezdéseinek alkalmazásával az adóhatóság az adó alapját becsléssel állapította

meg, és a fedezetlen kiadásokat a *személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban Szja. tv.) 4. (1) bekezdése, 28. § (1) bekezdése* alapján egyéb jövedelemként vette figyelembe. A határozat indokolása szerint a fedezethiány több tételből tevődött össze:

A felperes bankszámlájára 2006. január 25-én P. S., június 7-én B. E. pénztári befizetéseivel 1-1 millió forint érkezett. Az adóhatóság a befizetéseket a felperes készpénzes kiadásaként vette figyelembe, mert a befizetés jogcíme a folyószámláról nem volt megállapítható.

A felperes 2007 júniusában megvásárolta 16.900.000 Ft-ért a T. 3590/8. helyrajzi számú lakóházat, amelyről szóló szerződés 3. pontjában a felek rögzítették, hogy a vevő a teljes vételárát megfizette az eladó részére, aki ennek tényét a szerződés aláírásával nyugtázta. Az alperes a vételár összegét az adásvételi szerződés megkötése napján az adózó kiadásaként szerepeltette a vagyonmérlegben.

A felperes ugyancsak megvásárolta 2005. október 17-én a d-i 33348/8. helyrajzi számú lakásingatlant 15 millió forint vételárért. Az adásvételi szerződés aláírásának napján megfizetésre került az eladó részére 13 millió forint vételárrész, aki ennek hiánytalan felvételét az okirat aláírásával elismerte. Továbbiakban a felek rögzítették, hogy a fennmaradó 2 millió forint vételár különbözetet - amely hátraléknak minősül - a vevő legkésőbb 2005. november 30-ig fizeti meg az eladó részére. Ennek megtörténtéig az eladó a tulajdonjogát fenntartotta. Minderre tekintettel az alperes 2005. november 30. napján adózói kiadásként szerepeltette a 2 millió forint vételárrészt, rögzítve, hogy a tulajdonjog változás ingatlan-nyilvántartási bejegyzése megtörtént.

A felperes 2007. május 25-én kelt adásvételi szerződés szerint 150 millió forintért megvásárolta T. D-től a B. Kft. 1.380.000 Ft névértékű, 46%-os üzletrészt. A szerződés szerint az ellenérték kifizetése a szerződés aláírásával egyidejűleg megtörtént. Ugyanakkor a felperes és P. S., mint adósok, valamint T. D., mint jogosult ugyanazon a napon tartozáselismerő okiratot készítettek, melyben rögzítették, hogy a jogosult a kft.-ben lévő 46%-nyi üzletrészt 800 millió Ft-ért értékesítette. Az adóhatóság 2007. május 25-ei határidővel 150 millió forint kiadást állított be a felperes vagyonmérlegébe üzletrész megvásárlása címen.

A felperes a vizsgált időszakban több gépjárművet vásárolt, köztük 2 Mercedes személygépkocsit, amelyek vételárát az adóhatóság az EUROTAX katalógus alapján állapította meg, és vette figyelembe a mérleg felállításánál.

Végül 2005. október 10-én és december 20-án kelt kölcsönszerződések szerint a felperes 24 millió és 14.700.000 Ft kölcsönt kapott P. S-től, amely ügyletek tényleges megtörténte az adóhatóság álláspontja szerint nem bizonyított.

A felperes keresetében mindkét fokú határozat hatályon kívül helyezését kérte. Egyebek közt vitatta a becslés jogalapját, kifogásolta a tényállás kellő mértékű tisztázásának és a bizonyítékok okszerű értékelésének hiányát. Álláspontja szerint a bankszámla kivonatok egyértelműen bizonyították, hogy az 1-1 millió forint készpénzbefizetés megtörtént, nézete szerint ugyanakkor nem bizonyított, hogy a lakóház vételár megfizetése a szerződéskötés időpontjában készpénzben történt, mint ahogy az sem, hogy a lakás vételár hátraléka az utolsó határnapon került kiegyenlítésre. Állította, hogy a cégvásárlás körülményeit az adóhatóság nem tisztázta, tévesen állította be a 150 millió forint kiadást, továbbá nem bizonyította, hogy a felperes 2 db új gépkocsit vásárolt, ezáltal megalapozatlan azok vételára, ahogyan alaptalan a magánszeméllyel megkötött kölcsönszerződés kétségbevonása is.

A Fővárosi Bíróság 13.K.31.480/2010/30. számú jogerős ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően részben - a rögzített kereseti elemekre vonatkozóan - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte, egyebekben a keresetet elutasította.

A jogerős ítélettel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyben elsősorban az ítélet keresetnek helyt adó része hatályon kívül helyezését és a kereset teljes egészében történő elutasítását kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint az ítélet sértette a Pp. 164. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, az Art. 108., 109. §-ait.

A Kúria a Kfv.V.35.754/2011/7. számú ítéletével az elsőfokú jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, a P. S. és B. E. által teljesített befizetés körében az ítéletet hatályában fenntartotta, a felülvizsgálati kérelemmel támadott további részeket hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította. Hivatkozott arra, hogy a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, továbbá rögzítette, hogy amíg a közigazgatási eljárásban a tényállást az Art. 97. § (4) bekezdés alapján az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, addig a közigazgatási perben - amelynek tárgya a hatóság által meghozott határozat felülvizsgálata - a kereset alaposságát a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a felperes köteles bizonyítani. A keresetről hozott ítélet indokolásának pedig tartalmaznia kell tételesen, hogy a kereset egyes részeiben a felperes mit állít és mivel bizonyít. A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján okszerűen döntött a felperes bankszámlájára 2006. január 25-én és június 7-én befizetett 1-1 millió forint tárgykorában, ugyanakkor a

felülvizsgálati kérelem további részei vonatkozásában osztotta az alperes álláspontját abban, hogy a felperesnek a Pp. 3. § (3) bekezdése, 164. § (1) bekezdése alapján a kereseti állításait bizonyítani kellett volna. Így azt, hogy mikor és hogyan történt a lakóház vételárának és a lakás vételár hátralékának a megfizetése, a kft. üzletrész és a gépkocsik megvásárlásánál mikor, milyen módon és mekkora vételárat fizetett meg, továbbá a magánszeméllyel a kölcsönügyletek ténylegesen megvalósultak-e. Az elsőfokú bíróságnak rögzítenie kellett volna ítéletében, hogy melyik az a határozatrész, melyet a felperes csak a perben vitatott, mi az erre vonatkozóan előtárt bizonyíték, amelyet a határozatban foglaltakkal és a közigazgatási eljárásban beszerzett bizonyítékokkal össze kellett volna vetni, és megindokolni, hogy miért nem dönthető el a perben az adóhatározat jogszerűsége, miért a hatóság köteles ismételt eljárásra. Rögzítette a Kúria, hogy a Pp. 275. § (4) bekezdése szerint elrendelt új eljárásban a bíróságnak kell - szükség szerint - a további bizonyítási eljárást lefolytatnia és annak eredményeképpen a keresetről döntenie.

A megismételt elsőfokú eljárásban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.29.922/2013/18. szám alatt hozott ítéletével az alperes határozatának a Kúria ítéletével nem felülvizsgált, valamint a Fővárosi Bíróság korábbi ítéletét hatályában fenntartó részét nem érintette, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása elsőként a megismételt elsőfokú eljárás kereteit rögzítette. Kifejtette, hogy az új eljárásban nem merülhetett fel, hogy a bíróság az alperes határozatát - a Kúria részben hatályban fenntartó rendelkezésére figyelemmel - megváltoztassa, ugyanis az elsőfokú adóhatóságnak a megismételt per eredményétől függetlenül is új eljárást kell lefolytatnia, ezért az alperes szükségtelenül csatolta a módosított vagyonmérleget. Rögzítette a bíróság - utalva az Art. 109. § (1) bekezdésére -, hogy a becslés alkalmazását önmagában megalapozza, ha az adózó ellenőrzött adóévre benyújtott személyi jövedelemadó bevallása és az ugyanazon adóévben szerzett vagyongyarapodása összemérése aránytalanságot mutat. A becsléssel megállapítottak cáfolatára az Art. 109. § (3) bekezdésben foglaltak szerint van mód, melynek során azonban a bizonyítási teher már az adózón van. Az alperes határozata indokolásának II. pontjában adóévenként ismertette a felperes bevallás szerinti jövedelmeit, majd azokat a vagyonelemeket, amelyeket a felperes az egyes években szerzett. A kettő közötti aránytalanság egyértelműen fennállt, és a felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem hivatkozott arra, hogy a bevallásai nem egyeznek az alperes határozatában foglaltakkal, vagy az egyes vagyoni elemeket nem szerezte meg. Az, hogy az érintett vagyont a felperes mikor szerezte meg, és az milyen kiadást jelentett számára, milyen forrásra volt szüksége, az Art. 109. § (3) bekezdés körébe tartozó bizonyítás tárgya. Az Art. 108. § (9) bekezdésére felperes alaptalanul hivatkozott, mert a 109. § alapján folytatott becslés a 108. § egyes rendelkezéseihez képest speciális. Nem foghatott helyt

a Pp. 336/A. § (2) bekezdésére való felperesi hivatkozás sem, nem állt fenn ugyanis a tényállás - alperesi mulasztásra visszavezethető - tisztázatlansága.

A bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdés alapján figyelmeztette a felperest - a Kúria ítéletének indokolásából következően is - a bizonyítandó tényekre azzal, hogy a bíróság szem előtt tartotta a perben lefolytatható bizonyítás terjedelmi kereteit, valamint a közigazgatási eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményét is. Megállapította, hogy a megismételt eljárásban még releváns tárgykörök közül a közigazgatási eljárásban felperes kizárólag a P. S-féle kölcsön vonatkozásában tett nyilatkozatot és indítványt tanúmeghallgatására. A többi vagyoni elem tekintetében a felperes elsőként a perben vitatta az alperes határozatát. Mindezt követően az elsőfokú ítélet érdemben részletesen kifejtette, hogy a még vitatott kérdések közül a lakóház- és lakásvásárlás, az üzletrész- és gépkocsivásárlás, valamint a P. S-től kapott magánkölcsön vonatkozásában miért nem fogadta el a felperes állítását. Kitért a rendelkezésre álló bizonyítékokra, valamint az egyes felajánlott bizonyítékok illetőleg bizonyítási indítványok elutasításának okára.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a Pp. 275. § (4) bekezdés szerint kérte az ítéletet hatályon kívül helyezni és a felperes keresetének helyt adó új határozatot hozni, vagy az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasítani. Rögzítette, hogy álláspontja szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő, a megállapított tényállás iratellenes, a bizonyítékokat okszerűtlenül, logikátlanul mérlegelte az elsőfokú bíróság, mely jogsértés mind a becslés jogalapja, mind pedig összegszerűsége tekintetében megállapítható. A felperes a megismételt eljárás során eleget kívánt tenni bizonyítási kötelezettségeinek, azonban indítványait az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte, becsatolt bizonyítékait nem értékelte, a Kúria által korábban előírt bizonyítási eljárást nem folytatta le. Kifejtette, hogy tévesen értelmezte a bíróság az Art. 109. § (1), (3) bekezdését a becslés jogalapja tekintetében, jogellenesen telepítette a bizonyítási terhet a felperesre. Nem elegendő becslési eljárásban csak a személyi jövedelemadó bevallás adatait összemérni a vagyongyarapodás mértékével, amennyiben ugyanis az adóhatóság tudomással rendelkezik a felperes más forrásból /pl. kölcsönügyletekből/ származó jövedelméről, azt is figyelembe kell venni. Nem helytálló az elsőfokú bíróság jogértelmezése az Art. 108. §-ban foglaltak, illetőleg az Art. 108. § (9) bekezdése és az Art. 109. § (3) bekezdése egymásra tekintettel történő alkalmazhatósága tárgyában. Továbbra is hivatkozott a Pp. 336/A. § (2) bekezdés alkalmazásának

indokoltságára és előadta, hogy a KGD 2013/139. számú döntése szerint az adózó nincs elzárva attól, hogy keresetében olyan jogszabálysértésre hivatkozzon, amit az adóigazgatási eljárásban nem terjesztett elő. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az ítélet nem felelt meg a Pp. 221. § (1) bekezdésének, márpedig a megfelelő indokolás hiányában az elsőfokú bíróság ítélete felül sem vizsgálható.

Az egyes tételekre külön is kifejtette álláspontját, mely szerint a t-i ingatlan vásárlása során az ingatlan adásvételi szerződés napján öt készpénzfizetés nem terhelte, a szerződésben sem szerepel ilyen. A felperes az okirati birtokos eladó tanúkénti meghallgatását indítványozta, az elsőfokú bíróság azonban a bizonyítást mellőzte. A d-i ingatlannal kapcsolatban tény, hogy a Gy. Kft. számlájáról A. P. ügyvéd számlájára 2005. október 10-én az ingatlan vételárával megegyező összegű átutalás történt. Helytelen az a bírósági megállapítás, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a kölcsönt milyen feltételekkel kapta, illetőleg nem igazolta, hogy ezt az ingatlanvásárlásra költötte. A B. Kft. üzletrészesének megvásárlásával kapcsolatban rögzítette, hogy a közigazgatási per során az alperes egyetlen adásvételi szerződésre hivatkozik, ez a 2007. május 25-ei, a felperes ezzel szemben becsatolta az ugyanazon a napon kelt tartozáselismerő nyilatkozatot, mely tartalmában cáfolja az alperes által hivatkozott szerződést. A két dokumentum bizonyító ereje között nem lehetett volna különbséget tenni. Az elsőfokú bíróság által hiteles okiratként elfogadott cégbíróságnál lévő magánokirat tartalmi valótlanságát az ellenkező tartalmú tartozáselismerő okiraton kívül egyébként tanúvallomások, sőt a büntetőeljárásban tett telefonos lehallgatási jegyzőkönyv is igazolja, továbbá a felperes további bizonyítási indítványként az eladó meghallgatását is indítványozta, melyet a bíróság indokolatlanul mellőzött. A gépjárművekkel kapcsolatban kifejtette, hogy bizonyítási indítványát, mely arra irányult, hogy az alperes igazolja állítását a gépjárművek új, még használatlan állapotáról, okszerűtlenül utasította el az elsőfokú bíróság. Végezetül a P. S. által nyújtott kölcsönrel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy kapcsolódó vizsgálatot kellett volna lefolytatni a kölcsönadó jövedelmére vonatkozóan. Egyébiránt az sem felel meg a valóságnak, hogy a felperes jogai gyakorlásában ne lett volna akadályoztatva az előzetes letartóztatásának ideje alatt.

Az alperes ellenkérelmében - utalva határozati indokaira - a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem felülmérlegelésre irányul, melynek nincsenek meg az indokai.

A Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

A Pp. 275. § (5) bekezdés első mondata szerint, ha a Kúria az első vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan kötelező utasításokat ad.

A Kúria - utalva a fenti tényállásra - mindenekelőtt rögzíti, hogy jelen felülvizsgálati eljárás tárgyát képező, a felperes által támadott elsőfokú ítélet megismételt eljárásban született, melyet a Kúria másik tanácsa rendelt el az új eljárásra vonatkozó utasítások megadásával. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság indokolásából nem volt világos, hogy a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján a jogvita miért nem dönthető el a perben, azaz miért a hatóság köteles az ismételt eljárásra. E kérdés azért merült fel, mert a per adatai nem támasztották alá, hogy a felperes egyes keresetrészeire vonatkozó bizonyítási eljárás a bíróság által ne lenne lefolytatható, illetőleg az a per kereteit (terjedelme és időigényessége miatt) meghaladná. A megismételt eljárásra a Kúria egyebek mellett előírta, hogy a bíróságnak számba kell vennie a kereseti elemeket, külön azokat, melyekre a felperes már csak a perben hivatkozott és a felperes - mint a peres eljárásban a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyításra köteles fél - által előterjesztett bizonyítékokat össze kell vetni a közigazgatási eljárás adataival, a határozati megállapításokkal.

Jelen felülvizsgálati eljárásban ugyanakkor a Kúriának az új eljárásban meghozott elsőfokú ítélet jogszerűségét két szempontból kellett értékelni. Eleget tett-e az ítélet az utasításban foglaltaknak, és a meghozott új döntés a felülvizsgálati kérelem keretei között helytálló-e. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita tárgyát képező valamennyi jogkérdésben érdemben döntött. Pontosan meghatározta az új eljárás kereteit, helyesen rögzítette a becslési eljárás lényegét, azon belül különösen a vagyonosodási eljárásban a bizonyítási teher alakulásának speciális szabályait. Az ítélet indokolása a Pp. 221. §-ban foglalt követelményeket kielégítette, ugyanis megjelölte az általa figyelembe vett bizonyítékokat és a mellőzött bizonyítási indítványok okát. Minden vitatott tételnél számba vette és egymásra tekintettel értékelte a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítékokat, melyek alapján okszerűen alakította ki álláspontját, amivel a Kúria is egyetért, és csupán kiemelten arra mutat rá, hogy nem volt kötelező előírás az elsőfokú bíróság számára semelyik kérdéskörben kiegészítő bizonyítási eljárás lefolytatása, a bíróság szabadon dönthetett annak szükségességéről. Ennél fogva a peres eljárásban a további bizonyítás mellőzése - alapos indokolás mellett - nem valósított meg jogszabálysértést. A lakóházvásárlás tárgyában az alperesi megállapítás (fizetési módja, ideje) teljes bizonyító erejű magánokiraton alapult. A határozatot vitató első közigazgatási peres eljárás berekesztéséig a felperes

nem jelölte meg, hogy az okiratban írtakkal szemben hogyan történt az ellenérték-fizetés, azaz mivel kívánja cáfolni az okirat tartalmát. Erre tekintettel az utóbb felajánlott tanúbizonyítás - alkalmatlanság okán történt - bíróság általi mellőzése jogszerű volt. Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a lakás vételárának kölcsönből fizetését a felperes nem tudta bizonyítani. Az ellenérték és a vételárhátralék megfizetésének módját, idejét szerződés tartalmazta. E körben úgy a közigazgatási eljárásban, mint az első közigazgatási perben felperesnek módja volt az ellenbizonyításra. A bíróság meghallgatta a kölcsönnel összefüggésbe hozható érintett személyeket, azonban a tanúvallomások tartalma a szerződésben foglaltak cáfolatára nem volt alkalmas. Ennek indokát az elsőfokú ítélet részletesen levezette és egyben magyarázatát adta a tanúk ismételt meghallgatása mellőzésének. A kft. üzletrész megvásárlásával kapcsolatban két egymásnak ellentmondó okirat (adásvétel, tartozáselismerés) létezik.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy ilyen helyzetben a közhiteles nyilvántartás alapjául szolgáló okirat figyelembevétele nem aggályos, különösen, ha az eljárás egyéb adatai sem teszik azt kétségesse. Részletesen kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy e körben az érintettek részéről jelentős körülményekre nézve számos olyan ellentmondásos nyilatkozat keletkezett, aminek feloldására egy már korábban is meghallgatott tanú ismételt meghallgatása alkalmatlan lett volna. A gépjárművek vételára megállapítása kapcsán a bíróság visszautalt - az egyébiránt jogszerű - alperesi döntés indokaira, nyomatékkal hangsúlyozva, hogy a felperes, valamint a jogügyletben érintett egyéb személyek (eladók, vevők, kereskedők) nyilatkozata hiányában számolt az alperes az EURO TAX adataival, amit a felperes szintén csak a perben kifogásolt. A perben újabb tanúk meghallgatása a megállapításokon eredményesen nem változtatható volt. Végezetül a P- S-1 kötött kölcsönszerződések értékelése is megalapozottan történt, e körben a korábbi bírósági eljárásban már volt bizonyítás, az érintettek tanúkenti meghallgatása és annak tartalma összevetve az alperes rendelkezésére álló kontrolladatokkal azt támasztotta alá, hogy a kölcsönszerződések nem tekinthetők hitelt érdemlő bizonyítékoknak. E megállapítását az elsőfokú bíróság körültekintő részletességgel indokolta meg.

Kiemeli a Kúria, hogy a bírósági eljárás alapjául szolgáló okiratok, adatok, tények ismeretében a meghozott elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő, a felülvizsgálati eljárásban csak kivételesen van lehetőség felülmérlegelésre, ha a megállapított tényállás hiányos, iratellenes, a levont következtetés kirívóan okszerűtlen vagy logikátlan. Ilyen jelen esetben nem állt fenn.

Ennél fogva a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2014. október 9.

Dr. Darák Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró